

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: MVDr. N. H.
bytem X

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí ze dne X, č. j. X

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým byly zamítnuty námitky žalobkyně

proti rozhodnutí žalované ze dne X, č. j. X (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobkyně o starobní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále též „zákon o důchodovém pojištění“), neboť nesplnila podmínku získání 35 let doby pojištění danou v § 29 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ani podmínku získání 30 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, která je stanovena v § 29 odst. 3 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Věk potřebný pro nárok na starobní důchod podle § 29 odst. 2 a § 29 odst. 3 písm. b) zákona o důchodovém pojištění je v případě žalobkyně 68 let a 10 měsíců. Vzhledem k tomu, že žalobkyně ke dni 30. 1. 2022, od něhož žádala o přiznání starobního důchodu, tohoto věku nedosáhla, nesplnila ani podmínky dané v § 29 odst. 2 a § 219 odst. 3 písm. b) zákona o důchodovém pojištění.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaná shrnula ve svém rozhodnutí obsah námitek podaných proti prvostupňovému rozhodnutí. Při svém rozhodování vycházela z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění a navazujícího § 29 a § 32, přičemž žalobkyně nesplnila podmínky získání potřebných dob pojištění uvedené v těchto ustanoveních. V námitkovém řízení žalovaná zhodnotila žalobkyni další doby pojištění, a to dobu studia od 1. 7. 1976 do 31. 8. 1976, dobu pojištění na základě evidenčních listů důchodového pojištění za prokázané dny pojištění v letech 2020, 2021, 2022, a dále změnila datum přiznání data starobního důchodu ode dne 31. 10. 2022. Ostatním námitkám žalovaná nevyhověla.
4. K námitce ohledně osobního listu důchodového pojištění žalovaná uvedla, že se jedná pouze o běžný součet všech evidovaných dob a nejde o informaci, kolik let doby pojištění daný pojištěnec získal pro nárok na důchod a jeho výpočet.
5. Dále žalovaná uvedla, že v případě žalobkyně je podle § 18 zákona o důchodovém pojištění rozhodným obdobím pro stanovení osobního vyměřovacího základu období od roku 1986 do roku 2021. Jedná se o časový úsek, z něhož se zjišťuje osobní vyměřovací základ.
6. Žalovaná nevyhověla ani námitce žalobkyně ohledně zhodnocení zahraničních studií. Důkazní povinnost je na straně účastníka řízení a žalobkyně tedy měla povinnost rozhodnutí o uznání vysokoškolského vzdělání předložit. Rozhodnutí MŠMT o rovnocennosti studia v zahraničí nebylo žalobkyni předloženo, nemohlo proto dojít ani ke zhodnocení studia pro nárok na starobní důchod.
7. Nakonec žalovaná konstatovala, že nelze vyhovět ani námitce vztahující se ke zhodnocení doby evidence na Úřadu práce. Při hodnocení doby evidence pojištěnců na Úřadu práce lze hodnotit dobu, kdy uchazeči o zaměstnání náleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, a v rozsahu 3 let též po dobu, po kterou jim tato podpora nenáleží, s tím, že tato doba se zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod. Žalobkyni proto byly započítány 3 roky na Úřadu práce v období od 14. 6. 2019 do 31. 12. 2019, od 1. 1. 2020 do 30. 11. 2020, od 1. 1. 2021 do 13. 10. 2021, od 1. 12. 2021 do 31. 12. 2021 a od 1. 1. 2022 do 31. 8. 2022.
8. Na závěr žalovaná shrnula, že žalobkyně nesplnila jednu z podmínek potřebnou pro přiznání starobního důchodu uvedenou v § 28 zákona o důchodovém pojištění, a to

potřebnou dobu pojištění. Proto žalovaná potvrdila prvostupňové rozhodnutí a zamítla námitky žalobkyně jako nedůvodné.

III. Žaloba

9. V žalobě žalobkyně uvedla, že se snažila před vznikem nároku na řádný starobní důchod vyřešit nesrovnalosti v jejích podkladech, nicméně k podání žádosti o přiznání starobního důchodu nebyly ještě všechny opravy a doplnění provedeny. Žalobkyni tak nebyl přiznán starobní důchod pro chybějící doby důchodového pojištění. Námitky podané proti prvostupňovému rozhodnutí byly zamítnuty a žalovaná neprovedla požadované opravy a doplnění období.
10. Žalobkyně namítla, že k datu 10. 5. 2022 měla v osobním listu důchodového pojištění evidovaných 39 let a 4 dny. Žalovaná však uvedla, že žalobkyně získala pouze 24 let 363 dnů doby pojištění a pouze 16 let 343 dnů doby pojištění, takže nesplnila podmínku 35 let ani 30 let doby pojištění podle § 29 zákona o důchodovém pojištění.
11. Podle žalobkyně dále mělo dojít k rozšíření jejího osobního rozhodného období prodloužením před rok 1986, jak to umožňuje § 18 odst. 1 a 4 zákona o důchodovém pojištění. V případě žalobkyně by tak došlo k prodloužení o 12 roků, přesto byl vyměřovací základ v případě žalobkyně určen obdobím od roku 1986.
12. Žalobkyně nesouhlasila ani s argumentací vztahující se k tomu, že osobní list důchodového pojištění je pouze informativní. Doba v osobním listu důchodového pojištění obsahuje přehled všech životních situací konkrétního člověka a v případě žalobkyně některé doby vypadly špatnou úřední evidencí. Protože některá období se započítávají jako náhradní, popř. vyloučená doba, žalobkyně nesouhlasila s tím, že nejsou informací o tom, kolik let pojištěnec získal. Žalobkyni měly být dále splněny i doby, mj. studia v zahraničí, doplacení některých dob apod.
13. V napadeném rozhodnutí se žalovaná nevypořádala řádně s námitkami žalobkyně a nezabývala se dostatečně požadavky na provedení oprav a doplnění. Žalovaná provedla jen drobné úpravy, které nevedly k požadovanému právnímu následku, tj. k navýšení potřebné doby pojištění. Konkrétně žalovaná započítala žalobkyni dobu studia od 1. 7. 1976 do 31. 8. 1976, evidenční listy v letech 2020, 2021 a 2022, a změnila datum přiznání starobního důchodu od 31. 10. 2022. Neprovedla však zásadní požadavky jako započítání celé doby učebního poměru jako zaměstnání, nepřehodnotila čtyřleté studium na střední škole s trvalým pracovním poměrem a neplaceným volnem, neřešila ani požadavek rozšíření rozhodného období před rok 1986. Dále došlo k nesprávnému vykazování v letech 1990 – 1994, kdy měla být nezaměstnanost považována za zaměstnání a měla být zohledněna doba pobírané podpory. Nebyla upravena ani doba vysokoškolského studia žalobkyně v počtu 2 190 dnů.
14. Závěrem žalobkyně navrhla, aby krajský soud posoudil správnost úředního postupu žalované, a požaduje nápravu tak, aby se žalovaná zabývala jejími námitkami a bylo zrušeno napadené rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalované

15. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě shrnula průběh řízení a obsah dávkového spisu.
16. Předně pak žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Důchodový věk žalobkyně činí 63 let a 10 měsíců za předpokladu splnění potřebné doby pojištění v délce

35 let. Žalobkyně tuto podmínku nesplnila, neboť získala 24 let a 365 dnů doby pojištění. Proto bylo o nároku na starobní důchod rozhodováno podle § 29 odst. 3 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Žalobkyně podle něj sice získala alespoň 15 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, avšak musela by současně dovršit i věk 68 let a 10 měsíců, což nesplnila.

17. Žalovaná při hodnocení doby pojištění vycházela jak z dokladů, které měla ve své evidenci, tak z dokladů, které předložila žalobkyně. Protože žalobkyně byla po většinu svého profesního života vedena jako uchazeč o zaměstnání, a ne v každém takto evidovaném období jí byla vyplácena podpora v nezaměstnanosti, musela žalovaná o takové době rozhodnout v souladu s § 5 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná přistoupila ke zhodnocení doby jako doby uchazeče o zaměstnání, a nemohla přistoupit ke zhodnocení doby od 3. 11. 1996 do 2. 1. 2005, neboť v této době nebyla žalobkyni vyplácena podpora v nezaměstnanosti. Žalobkyně sice předložila Oznámení o přiznání dávky státní sociální podpory, kterým bylo rozhodnuto o přiznání příspěvku na bydlení, a Rozhodnutí o dávce sociální péče, jímž byl žalobkyni opakovaně přiznán příspěvek na zajištění životního minima v nezaměstnanosti, avšak tyto dávky jsou dávkami státní sociální podpory, nikoliv dávkami důchodového pojištění. Ani žalobkyní doložené doklady tedy její účast na důchodovém pojištění v uvedeném období neprokazují.
18. K námitce, že žalobkyni nebylo rozšířeno rozhodné období před rok 1986, odkázala žalovaná na § 18 odst. 1 a 4 zákona o důchodovém pojištění. Rozhodné období pro účely stanovení výše procentní výměry starobního důchodu představuje období kalendářních roků po sobě jdoucích, počínaje kalendářním rokem 1986 a konče bezprostředně v roce předcházejícím roku přiznání starobního důchodu, tedy u žalobkyně rokem 2021. Námitce žalobkyně by bylo možné vyhovět pouze v případě, že by u ní určené rozhodné období let 1986 až 2021 neobsahovalo alespoň 5 kalendářních let s vyměřovacím základem. Rozhodné období tedy nelze před rok 1986 posunout o jakýkoliv kalendářní rok, neboť zákon takový postup neumožňuje.
19. Co se týče závaznosti informativního osobního listu důchodového pojištění, odkázala žalovaná na § 40a zákona č. 582/1991 Sb. Účel informativního listu je umožnit pojištěnci, aby si mohl v dostatečné časové rezervě před uplatněním nároku na starobní důchod zajistit co nejvíce případných chybějících podkladů. Informativní osobní list důchodového pojištění má pouze informativní charakter a nelze z něj vyvozovat žádné právní důsledky.
20. Žalovaná je přesvědčena, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, není nepřezkoumatelné a je řádně odůvodněné. Žalovaná ve věci postupovala v souladu s platnými právními předpisy. Žalovaná proto navrhla, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Replika žalobkyně

21. Žalobkyně v replice uvedla, že vyjádření žalované je nepřesné a zmatečné, a zopakovala svoji žalobní argumentaci.
22. Konkrétně uvedla, že žalovaná chybně uvádí dobu samostatné výdělečné činnosti od 16. 11. 1992 do 30. 9. 1994. Rozporuje i období nezaměstnanosti od 5. 10. 1994 do 30. 10. 1994, od 31. 10. 1994 do 6. 11. 1994, od 7. 11. 1994 do 31. 12. 1994. Navíc 243 dnů nezaměstnanosti bylo vysokoškolské studium. Žalobkyně má proto pochybnosti o

správnosti vykazování. Žalobkyně dále zmínila i své zahraniční studium v roce 1992 a 2002 – 2005. K tomuto studiu žalobkyně dosud nemá podklad, neboť žádala Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy o vydání rozhodnutí o zahraničním studiu pro účely sociální a starobního důchodu, ale dosud nebylo vydáno. Dobu studia tak nemá žalobkyně evidovanou.

23. Žalovaná chybně vedla podklady důchodového pojištění žalobkyně a měla vycházet z dostupných podkladů. Úřední záznamy jsou však neúplné, špatně vedené nebo v evidenci zcela chybí.
24. Žalobkyně dále považuje za urážlivé vyjádření žalované, že žalobkyně byla po většinu svého profesního života evidována na Úřadu práce. Evidence uchazeče o zaměstnání je součástí standardního pracovního života, i když se jedná o nechtěnou situaci. Žalobkyně proto požaduje, aby i tato znevýhodňující období byla v podkladech pro důchod správně vedena. Za toto období navíc žalobkyně dokládala evidenční listy na nekolizní zaměstnání. Žalobkyni byly chybně započteny doby, kdy byla evidována jako uchazeč o zaměstnání, ale pobírala podporu v nezaměstnanosti či podporu při rekvalifikaci.
25. Co se týče prodloužení rozhodného období před rok 1986, žalobkyně o něj žádala, neboť tak získá dalších 9 let. Nezapočítání tohoto období ji poškozuje ztrátou roků i příjmů.
26. Z uvedených důvodů žalobkyně trvala na obsahu podané žaloby.

VI. Posouzení věci krajským soudem

27. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
28. Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
29. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
30. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
31. Při posuzování nároku na důchod žalobkyně je nutné vycházet z následujících relevantních ustanovení zákona o důchodovém pojištění.
32. Podle § 28 zákona o důchodovém pojištění *pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.*
33. Podle § 29 odst. 1 písm. k) zákona o důchodovém pojištění *pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 35 let a dosáhl důchodového věku po roce 2018.*
34. Podle § 29 odst. 2 písm. f) zákona o důchodovém pojištění *pojištěnec má nárok na starobní důchod též, jestliže nesplnil podmínky podle odstavce 1 a získal dobu pojištění nejméně 20 let*

a dosáhl po roce 2013 věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození.

35. Podle § 29 odst. 3 písm. a) zákona o důchodovém pojištění *pojištěnec, který nesplňuje podmínky stanovené v odstavci 1 písm. g) až k), má nárok na starobní důchod též, jestliže dosáhl důchodového věku po roce 2014 a získal aspoň 30 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1.*
36. Podle § 29 odst. 3 písm. b) zákona o důchodovém pojištění *pojištěnec, který nesplňuje podmínky stanovené v odstavci 2 písm. b) až f), má nárok na starobní důchod též, jestliže dosáhl věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození, a získal aspoň 15 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1.*
37. Podle § 32 písm. b) zákona o důchodovém pojištění *u pojištěnců narozených v období let 1936 až 1971 se důchodový věk stanoví podle přílohy k tomuto zákonu. Stanoví-li se důchodový věk s přičtením kalendářních měsíců, považuje se za důchodový věk věk dosažený v posledním přičteném kalendářním měsíci v den, který se číslem shoduje se dnem narození pojištěnce; neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni posledního přičteného kalendářního měsíce.*
38. Z uvedené právní úpravy vyplývá, že pro nárok na starobní důchod je stanoveno několik podmínek, přičemž některá z nich musí být splněna, aby nárok na starobní důchod vznikl. Buď jsou splněny podmínky stanovené v § 29 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, což představuje v podstatě základní typ „řádného“ starobního důchodu. Pokud nejsou splněny podmínky stanovené v § 29 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, postupuje se podle § 29 odst. 2, kde jsou podmínky mírnější, přičemž nedostatek splnění potřebné doby pojištění je zmírněn tím, že je zvýšen věk pro vznik nároku. Alternativně je možné splnit podmínky stanovené v § 29 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, neboť v tomto případě započítávají pouze doby pojištění, nikoliv náhradní doby pojištění, které jsou započteny v případech uvedených v § 29 odst. 1 a 2.
39. V případě žalobkyně dospěla žalovaná k závěru, že u žalobkyně činí v souladu s § 32 písm. b) zákona o důchodovém pojištění důchodový věk 63 let a 10 měsíců.
40. Žalobkyně však ke dni 31. 10. 2022, k němuž požadovala přiznání starobního důchodu, dosahovala doby pojištění pouze 25 let a 107 dnů; v případě doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění (tedy doby účasti na pojištění, např. v rámci zaměstnaneckého poměru, nikoliv náhradní doby pojištění) pouze 17 let a 38 dnů. Na základě takto zjištěných dob pojištění pak lze konstatovat, že žalobkyně nenaplnila podmínky stanovené v § 29 odst. 1, odst. 2 ani odst. 3 zákona o důchodovém pojištění. Tedy nesplnila podmínku 35 let doby pojištění podle § 29 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ani podmínku 30 let doby pojištění podle § 29 odst. 3 písm. a) zákona o důchodovém pojištění.
41. Další otázkou pak je, zda žalovaná žalobkyni započetla všechny doby pojištění a zda je celková doba pojištění stanovena správně.
42. Žalobkyně namítala chybné započítání doby učebního poměru, studia na střední škole s trvalým pracovním poměrem a neplaceným volnem. Žalobkyni dále nebylo rozšířeno rozhodné období před rok 1986. Nebyla jí započtena ani doba vysokoškolského studia. Žalobkyně rovněž namítala, že jí byly nesprávně započteny doby, kdy byla evidována

jako uchazeč o zaměstnání na Úřadu práce a byla jí neprávne započtena doba výkonu samostatné výdělečné činnosti

43. K tomu krajský soud v první řadě uvádí, že z podkladů založených ve správním spise vyplývá, že pro účely doby pojištění pro nárok na starobní důchod byly žalobkyni započteny doby studia v letech 1973 – 1979. Jelikož studium žalobkyně probíhalo před rokem 1996, bylo nutné vyjít z ustanovení § 13 zákona o důchodovém pojištění.
44. Podle § 13 odst. 1 před středníkem zákona o důchodovém pojištění *za dobu pojištění se považují též doby zaměstnání získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, s výjimkou doby studia po dosažení věku 18 let.*
45. Podle § 13 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění *za náhradní dobu pojištění se považují též náhradní doby získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem a doba pobírání důchodu za výsluhu let. Za náhradní dobu pojištění se považuje též doba studia získaná před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, a to po dobu prvních šesti let tohoto studia po dosažení věku 18 let.*
46. V souladu s uvedeným ustanovením tak byla žalobkyni započítána doba studia od 1. 9. 1973 do 29. 3. 1976, kdy dosáhla 18 let věku. Rovněž byla žalobkyni jako náhradní doba pojištění započítána doba od 1. 7. 1976 do 31. 10. 1979 a od 11. 12. 1979 do 31. 7. 1980. V tomto období byly žalobkyni započítány i doby zaměstnání, a to od 30. 3. 1976 do 30. 6. 1976 a od 1. 11. 1979 do 10. 12. 1976. V období od roku 1973 do roku 1980 tak byly žalobkyni doby studia do doby pojištění započítány.
47. Co se týče započítání rozhodného období před rokem 1986, zaměřuje žalobkyně pojmy „doba pojištění“ a „rozhodné období“. Doba pojištění, popř. náhradní doba pojištění, je součtem let, kdy byl žadatel o důchod účasten důchodového pojištění, popř. se tato doba započítávala do důchodového pojištění jako náhradní doba pojištění. Rozhodné období je pak pojmem vztahujícím se k výpočtovému základu pro výpočet výše starobního důchodu.
48. Rozhodné období se tedy nevztahuje k dobám pojištění, ale až k následnému výpočtu výše starobního důchodu, pokud nárok na starobní důchod vznikl. Ustanovení § 18 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, kterého se žalobkyně dovolávala, je systematicky zařazeno právě v oddíle zákona o důchodovém pojištění, který se vztahuje k výpočtovému základu. Žalobkyně přitom ani nenamítala chybně vypočtenou výši starobního důchodu, ale samotný (ne)vznik nároku na důchod, v jejím případě spočívající v nedostatečné délce doby pojištění. Soud nadto z osobního listu důchodového pojištění, který je součástí napadeného rozhodnutí, zjistil, že doby pojištění před rokem 1986 byly žalobkyni do doby důchodového pojištění započteny.
49. Doba vysokoškolského studia pak žalobkyni započítána být nemohla. Jak soud zjistil ze správního spisu, žalobkyně k období svého vysokoškolského studia nepředložila žádné relevantní podklady. Jedná se tak pouze o její tvrzení, které nepodložila žádnými důkazy. V takovém případě pak důkazní břemeno leží vždy na žadateli o důchod. Žalobkyně tvrdí, že v letech 1992 a 2002 – 2005 studovala v zahraničí. V podkladech žalované však takové informace nemají žádnou oporu. Žalovaná je ve svých zjištěních omezena tím, co jí v minulosti poskytli zaměstnavatelé žalobkyně, popř. žalobkyně sama. To však neznamená, že by žalovaná musela aktivně vyhledávat další podklady, na základě kterých prokáže, že údaje v její evidenci jsou pravdivé, a to jen proto, že žalobkyně nyní tvrdí

nové informace o dobách zahraničního studia. Je proto v zásadě na žalobkyni, aby doložila listiny, které věrohodným způsobem potvrdí dobu jejího zahraničního studia a případně vyvrátí vzniklý rozpor v době důchodového pojištění.

50. Stejně tak ze správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně předložila nějaké podklady pro to, aby doložila jinou než evidovanou dobu samostatné výdělečné činnosti. Pokud žalobkyně rozporuje dobu samostatné výdělečné činnosti uvedenou v evidenci od 1. 1. 1993 do 30. 9. 1994, a tvrdí dobu jinou, je nutné, aby k tomu předložila relevantní důkazy. Soud opakuje, že není na žalované, aby ke každému rozpornému tvrzení žadatele o důchod aktivně vyhledávala další podklady, a bylo tedy na žalobkyni, aby doložila podklady, které věrohodným způsobem tvrzený rozpor v evidovaných dobách vyvrátí.
51. Stran žalobkyní namítaného chybného započítání dob nezaměstnanosti, uvádí soud následující.
52. Podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění *pojištění jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastny dále osoby vedené v evidenci Úřadu práce České republiky – krajské pobočky, popřípadě pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce“) jako uchazeči o zaměstnání po dobu, po kterou jim náleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, a v rozsahu nejvýše 3 let též po dobu, po kterou jim tato podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáleží, s tím, že tato doba 3 let se zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod, doba, po kterou podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáležela před dosažením věku 55 let, se do ní započítává v rozsahu nejvýše 1 roku, a nezapočítává se do ní jiná náhradní doba pojištění nebo doba pojištění, které se kryjí s dobou, po kterou je osoba vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání; za dobu, po kterou náleží podpora v nezaměstnanosti, se přitom považuje též doba, po kterou se podpora v nezaměstnanosti neposkytuje z důvodu, že osobě vedené v evidenci uchazečů o zaměstnání přísluší odstupné, odbytné nebo odchodné.*
53. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že zhodnotit jako dobu důchodového pojištění dobu evidence žalobkyně jako uchazeče o zaměstnání po dobu, po kterou jí nenáležela podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, lze nejvýše v rozsahu 3 let.
54. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobkyni započítala 3 roky evidence na Úřadě práce bez pobírání podpory v nezaměstnanosti či v podpory při rekvalifikaci, a to od 14. 6. 2019 do 31. 12. 2019, od 1. 1. 2020 do 30. 11. 2020, od 1. 1. 2021 do 13. 10. 2021, od 1. 12. 2021 do 31. 12. 2021, a od 1. 1. 2022 do 31. 8. 2022. Žalobkyni tedy bylo započítáno do doby pojištění celkem 1 096 dnů, kdy byla v evidována jako uchazeč o zaměstnání v době bez podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci, což činí 3 roky.
55. Z osobního listu důchodového pojištění pak vyplývá, že žalobkyni byly zohledněny doby, kdy v době evidence jako uchazeč o zaměstnání byla důchodově pojištěna při nekolidujícím zaměstnání – pokud za dané období bylo uhrazeno pojistné na sociální (důchodové) pojištění. Za nekolidující zaměstnání se odvádí důchodové pojištění, pokud odměna dosáhne v daném měsíci určité výše. Pokud odměna potřebné výše v daném měsíci nedosáhla, sociální pojištění odvedeno nebylo, a tudíž toto období nemohlo být započítáno do doby pojištění.

56. Z prvostupňového rozhodnutí dále vyplývá, že žalobkyni byla započítána do důchodového pojištění doba vedení v evidenci úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání před datem 1. 1. 1996. Po datu 31. 12. 1995 jí byla započítána pouze doba, po kterou jí náleželo hmotné zabezpečení nebo podpora v nezaměstnanosti anebo podpora při rekvalifikaci, což opět vyplývá z osobního listu důchodového pojištění. Konkrétně jí bylo započítáno jako náhradní doba pojištění období od 1. 1. 1996 do 2. 5. 1996, od 3. 5. 1996 do 2. 11. 1996, od 15. 2. 2005 do 28. 2. 2005, od 25. 6. 2009 do 5. 10. 2009 a od 21. 6. 2016 do 1. 8. 2016. Uvedená období vyplývají i z podkladů založených ve správním spise a předložených žalobkyní. Pokud žalobkyně namítala chybnou evidenci na Úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání v roce 1994, z podkladů ve správním spise vyplývá, že byla vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání od 5. 10. 1994 do 31. 12. 1994. Tato doba odpovídá záznamům v osobním listu důchodového pojištění a byla žalovanou zohledněna jako náhradní doba pojištění. Soud zde opětovně konstatuje, že žalobkyně pro jiný závěr o sporných obdobích, než jak je uvedeno v osobním listu důchodového pojištění, nepředložila žádné relevantní podklady a jedná se pouze o její tvrzení.
57. Nakonec k námitce žalobkyně ohledně informativního listu důchodového pojištění soud uvádí, že podle § 40a zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, orgány sociálního zabezpečení zasílají občanům na základě jejich písemné žádosti informativní osobní list důchodového pojištění, který obsahuje přehled dob důchodového pojištění, přehled neevidovaných dob pojištění a za dobu od roku 1986 přehled vyměřovacích základů pojištěnce a vyloučených dob, které jsou v evidenci příslušného orgánu sociálního zabezpečení. Jeho účelem je informovat pojištěnce před podáním žádosti o důchod o stavu podkladové evidence České správy sociálního zabezpečení. Údaje v něm jsou převzaty z těchto podkladů a nejsou nijak právně hodnoceny. K hodnocení těchto údajů (např. k hodnocení náhradních dob pojištění) dochází teprve při vydávání správního rozhodnutí o konkrétní žádosti pojištěnce. Z tohoto důvodu může dojít k rozdílům mezi informativním listem důchodového pojištění a osobním listem důchodového pojištění, který je nedílnou součástí správního rozhodnutí. Informativní list na výpočet dávky tedy nemá žádný vliv a není ani součástí žádného rozhodnutí, a to narozdíl od osobního listu důchodového pojištění, který odráží skutečnou profesní činnost žadatele o konkrétní dávku důchodového pojištění a z něhož žalovaná vychází při rozhodování o ní.

VII. Závěr a náklady řízení

58. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalované nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaná vycházela, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
59. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

60. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti
a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
61. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 18. prosince 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce